

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Openbaar Ministerie

Sagsøgt: Paweł Dworzecki

Præjudicielle spørgsmål

1) Er de i artikel 4a, stk. 1, litra a), i rammeafgørelse 2002/584/RIA ⁽¹⁾ anvendte begreber:

- »enten i rette tid er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen«

Og

- »eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag,»

selvstændige EU-retlige begreber?

2) I bekræftende fald:

a) hvorledes skal disse selvstændige begreber fortolkes i almindelighed, og

b) er et tilfælde som det foreliggende, der er kendetegnet ved:

- at indkaldelsen i henhold til den europæiske arrestordre er forkyndt på den af den eftersøgte person opgivne adresse for en voksen bofælle, der gav tilsagn om at ville overrække indkaldelsen til den eftersøgte person
- at det af den europæiske arrestordre ikke fremgår, om og hvornår denne bofælle faktisk har overrakt indkaldelsen til den eftersøgte person
- mens det af den forklaring, som den eftersøgte person har afgivet for den forelæggende ret, ikke kan udledes, at den eftersøgte person — i rette tid — er blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag

omfattet af et af de to selvstændige begreber?

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 25. februar 2016 — Indėlių ir investicijų draudimas

(Sag C-109/16)

(2016/C 156/40)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VĮ Indėlių ir investicijų draudimas

Sagsøgt: Alvydas Raišelis

Præjudicielle spørgsmål

1. I sager, hvor et kreditinstitut handler som et investeringsselskab, hvortil der er overført penge med henblik på erhvervelse af værdipapirer udstedt af det samme kreditinstitut, men udstedelsen af værdipapirerne ikke træder i kraft, og ejeskabet til værdipapirerne ikke overføres til den person, som har indbetalt pengene, mens pengene allerede er blevet hævet på denne persons bankkonto og overført til en konto, der er åbnet i kreditinstitutets navn, og ikke kan tilbagebetales, og hensigten med den nationale lovgivning i et sådant tilfælde ikke er klar hvad angår anvendelsen af en bestemt beskyttelsesordning, kan indskudsdirektivets artikel 1, nr. 1) ⁽¹⁾, og investordirektivets artikel 1, stk. 4 ⁽²⁾, da finde direkte anvendelse med henblik på at fastlægge den gældende dækningsordning, og er den påtænkte anvendelse af pengene det afgørende kriterium i den forbindelse? Er disse bestemmelser i direktiverne tilstrækkeligt klare, detaljerede og ubetingede og tildeler personer rettigheder med den følge, at personer kan støtte ret herpå ved de nationale retsinstanser i sager om betaling af erstatning fra det statslige organ, der yder forsikringsdækning?
2. Bør investordirektivets artikel 2, stk. 2, som specificerer de former for krav, der er dækket af investorgarantiordningen, forstås og fortolkes således, at den også omfatter fordringer på tilbagebetaling af penge, som et investeringsselskab skylder investorer, og som ikke opbevares i investorernes navn?
3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er investordirektivets artikel 2, stk. 2, som specificerer de former for krav, der er dækket af garantiordningen, da tilstrækkeligt klar, detaljeret og ubetinget og tildeler personer rettigheder med den følge, at disse personer kan støtte ret på denne bestemmelse ved de nationale retsinstanser i sager om betaling af erstatning fra det statslige organ, der yder forsikringsdækning?
4. Bør indskudsdirektivets artikel 1, nr. 1), forstås og fortolkes således, at definitionen af »indskud« i henhold til dette direktiv også omfatter penge, der med personens samtykke overføres fra en personlig konto til en konto, der er åbnet i et kreditinstituts navn, som opbevares i det samme kreditinstitut, og som skulle være betaling for denne institutions fremtidige udstedelse af værdipapirer?
5. Skal indskudsdirektivets artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, forstås således, at der skal udbetales en indskudsgaranti op til det beløb, der er specificeret i artikel 7, stk. 1, til alle personer, hvis fordring kan fastslås inden den dato, hvor den afgørelse eller kendelse, der er henvist til i indskudsdirektivets artikel 1, stk. 3, nr. i) eller ii), er blevet afsagt?

⁽¹⁾ Europa-Parlaments og Rådets direktiv 94/19/EF af 30.5.1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135, s. 5).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/9/EF af 3.3.1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84, s. 22).

Appel iværksat den 29. februar 2016 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 17. december 2015 i de forenede sager T-515/13 og T-719/13, Spanien m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved V. Di Bucci, É. Gippini Fournier og P. Němečková, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Kongeriget Spanien, Lico Leasing, S.A.U. og Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.